

Legendy a povídky z Mudgaru 1

Kletba s božskou tváří

Slyšeli jste někdy o Kletbě? Říkalo se jí tak už od mala. Byla bojovnější než všechny dívky v bojových celách Darothu. Ale byla i mocnější než všichni muži. O jejím zrození se tradují příběhy, stejně jako o jejím životě. Toto je jeden z příběhů života překrásné mladé Kletby, radní jménem Relijeka Elegor Darothská.

*

Kupec Alantos byl od pohledu typickým Attarmijcem. Měl snědou tvář a byl menší postavy, která se s věkem začínala zakulacovat. Nenosil kouzelnické róby, a tak jediné magické znamení, kterým se mohl pyšnit, byly tři propojené kruhy vyryté na jeho kupeckém prstenu. Magické nadání kupce Alantose se projevovalo jen a pouze v oblastech magie mysli. To byla samozřejmě ohromná výhoda, když se jednalo o obchod. Alantos uměl své zákazníky velice dobře přesvědčit. Někdy se jim do hlav vloudila myšlenka, že chtějí Alantosovo zboží, a pak dlouhá léta přemýšleli, kde se tam ta zpropadená myšlenka vzala. Alantos byl tedy možná podvodník, ale určitě byl jedním z nejbohatších mužů světa.

Tři lodě se vracely k rodné Attarmii. Jedna plná pokladů, dvě plné sirijských žoldnéřů. Všechny se třemi propojenými kruhy na plachtách. *Alespoň k něčemu jsou tihle poutníci z jiného světa dobří*, myslel si Alantos, zatímco se opíral o zábradlí na přídi největší z lodí. Nová Sírerie disponovala těmi nejschopnějšími žoldnéři. A ani nebyli tak drazí, jako gladiátoři z Meraqu, či Mudgové. Vlastně Mudgové se tvářili, že jsou docela levní, pokud šlo o peníze, ale jejich spotřeba kořalky a piva je značně prodražovala.

Tak si Alantos přemýšlel a počítal své zisky, když ze strážního koše Zlaté laguny uslyšel volání: „Na moři malá loďka! Asi dva kilometry před námi!“

Chvilí bylo ticho, když se z koše ozval znovu výkřik. Tentokrát plný zděšení a hrůzy: „Má na plachtě symbol Darothu!!!“

Darothové byli jedním z pěti klanů Mudgů. Tvrdilo se, že jsou to nejmocnější válečníci, kalení od dětství v krvi a potu, aby z nich přežili jen ti nejsilnější. Šlechtěný klan, který děsil všechny mořeplavce. Darothové se neplížili, proto

vždy, když se na Mudgarské lodi nacházel Daroth, napsali na plachtu ohnivé D, aby to každý viděl a mohl se začít modlit.

*

„Jsou na dostřel luků!“ hlásil kapitán Novosíriřanů. Alantosovi se jeho jméno špatně vyslovovalo, proto mu říkal prostě Kapitán.

Za těch několik minut se malé plavidlo přiblížilo, téměř zázračnou rychlostí, k Alantosovým lodím. Kupec vnímal nervozitu posádky, která byla téměř hmatatelná. Přitom se nezdálo, že by bylo malé plavidlo nacpané k prasknutí nepřáteli. Naopak, na palubě stálo pouhých pět Mudgů. Sice v plné zbroji, ale pořád jich bylo jen pět. Vesla loď neměla, hnal ji silný vítr. Podpalubí muselo být také mělké. Tak proč jsou, zatraceně, všichni tak nervózní?

Alantos o Darothech slyšel, ale vždyť to přece musely být pohádky. Sebelepší válečník nemohl sám přemoci loď s padesátkou mužů a další dvě se stovkou žoldnérů.

„Palte!“ zavelel a věřil, že tím ona nepřijemnost skončí.

S hroživým hvizdotem se k obloze vznesl černý mrak šípů a vražedným deštěm zkrápěl loď s ohnivým symbolem na plachtách. Pět Mudgů na palubě vztyčilo své obrovské válečné štíty. Šipy, které je bezprostředně ohrožovaly, byly zachyceny. Každý černý štít teď zdobilo kolem dvaceti jehel. Plachta byla protrhaná, ale na rychlost člunu to nemělo nejmenší vliv. A za Mudgy již byla jasně vidět postava zahalená v černé kápi. Daroth je tady!

*

Další a další salvy šípů se nesly k obloze, jen aby byly zachycovány obrovskými štíty Mudgů. Jeden nepřítel udělal chybu a byl zasažen do stehna, ale kdyby mu z nohy netrčel šíp, nyní již zlomený, aby nepřekážel v nadcházejícím boji, nebylo by poznat, že je nějak raněn. Rozhodně ne z jeho bojechtivé tváře.

Z posledních sil se přiblížil zpomalující člun na dvacet metrů od Alantosovy lodě. Salvy utichly, vojákům vypadly luky z rukou. To když Daroth zvedl ruce ke své kápi a pozvolna ji shrnul z obličeje.

Kápě se pomalu spustila a ukázala tvář...

„Žena?“ zařval Alantos a začal se hystericky smát. Někteří členové jeho posádky se k němu nervózně přidávali. „Vy mi tu budete tvrdit, že se bojíte,“ ukázal kupec pohrdlivě prstem na Mudgarský člun, „ženské!?“

Odněkud z lodi žoldnérů se také ozval nervózní smích, ale Kapitán mlčel.

„Gerna etughia gether!“ zakřičela žena v člunu.

„Co říká?“ otázal se Alantos.

Jeden z jeho posádky, Mudgo žijící na západě, mu to přeložil: „Máme uvolnit tuto loď a přesunout se na dvě lodě zbylé. Pak nás nechá žít.“

„To myslíš vážně?“ západní Mudgo to vážně myslel. „Zeptej se jí, jestli to myslí vážně!“

„Můj pane, určitě to vážně myslí. Darothové nemají smysl pro humor. Pane, je to Darothka a má kolem sebe pět Eighdar, Darothských služebníků. To znamená, že je vysoce postavená. Možná je dokonce z rodiny Radního. Měli bychom...“

„Koho to zajímá? Jak nás může ohrozit jedna ženská?“ shlédl dolů na člun. Darothská žena stále klidně čekala na odpověď. Její rty se tiše pohybovaly.

„Kouzlí?“ zeptal se Alantos.

„Odpočítává,“ zazněl vyplašený hlas jeho Mudga.

„Co odpočítává? Jak odpočítává? Co se to...“

A pak bez jediného varování se Darothka rozeběhla a skočila z přídi člunu. Odrazila se s takovou silou, že člun popojel o dobrých deset metrů od Alantosových lodí. Darothka s sebou ve vzduchu švihla a tím nabrala neuvěřitelnou rychlost. Zachytila se lana Zlaté laguny spojujícího plachtu s ráhnem a přerázla ho dýkou. Pak se rozletěla nad jejich hlavami na uvolněném laně a z ruky jí odletovaly dýky. Alantosovi muži padali k zemi, jak jejich krky probodávaly vrhací nože Darothu. Jen výjimečně někdo křičel, to když se dýka smekla a zasáhla ho do hrudi či do končetiny. Jeden z prvních projektilů trefil neomylně i Mudga, který stál vedle Alantose. Vrhací nůž mu trčel z krku, když nebohý muž umíral.

V odpověď vylétěla salva šípů mířících na Darothku. Ta se pustila dříve, než ji mohl některý z nich zasáhnout. Skočila mezi posádku. Jednoho muže kopla takovou silou, že vrazil do druhého a společně přerazili zábradlí na přídi a spadli do vody. Pak levou rukou tasila meč odněkud ze záhybů roucha, pravou zatím hodila další tenkou dýku po nejbližším lukostřelci, který na ni právě mířil. Dopadl stejně jako západní Mudgo. Když meč prvně zasvištěl vzduchem, padli další dva Novosířané. Do toho stihla Darothka ještě jednomu vydoloubnout oko svojí volnou pravou rukou, a dalšího nakopnout do rozkroku tak silně, že dopadl na palubu a dobrovolně se plazil k chladivým vodám oceánu.

První šíp ji zasáhl, když bylo kolem ní tucet mrtvých a raněných, a zůstal vězet v jejím boku. Poklesla v kolenou. Sírířan stojící nad ní se napřahoval k ráně, která měla potíže s Darothskou bojovnicí jednou provždy ukončit. Dívka smrtící úder odrazila zápěstím s kovovým náramkem a hravě vykuchala vojáka svým jeden a půl ručním mečem. Mezitím si vyndala se znechuceným syknutím šíp ze svého těla.

Lučištníci okolních lodí jen zírali. Krása a styl, s jakými žena zabíjela, byly skutečně hodné obdivu. Neužívala si to, prostě jen chladnokrevně jako posel samotného ďábla zabíjela, co se jí odvážilo postavit na odpor. Alantos skočil do moře sám. Jeho mínění o ženách se má na dlouhou dobu změnit. Darothka přesekla lana provazového žebříku a ten se rozvinul do moře. Jeden po druhém začala její posádka šplhat nahoru. Z okolních lodí nikdo nevystřelil. Nikdo si netroufl.

Alantos připlaval k válečné galéře. S pomocí dvou vojáků se vydrápal na palubu. „Zaútočte! Za co vás platím! Chci zpátky svoje zboží!“

Vojáci se smrtí v očích od něj ustupovali. Kapitán se postavil nad něj a pravil: „Jestli ho chcete, běžte si pro něj.“

„Ty bastarde! Kdo tě platí? Já! Já vás tu živím všechny! A proč? Abyste se hned podělali?!“ zařval na něj Alantos.

„Udělal jste mě kapitánem této lodě. Pokud chcete ještě někdy spatřit rodnou Attarmii živý, tak teď laskavě sklaponěte a nechte nás pracovat. Nesouhlasíte? Fajn, můžete domů klidně doplavat.“

Když se dvě lodě otočily a pluly pryč, viděli námořníci, jak na stěžni Zlaté laguny vystoupala nová plachta. Plachta s ohnivým písmenem D.